

ВІСНИКИ UKRAINIANS

Середа, 11 червня 1947 р.

UKRAINIANS NEWS

Число 25 (83) Рік III

Часопис виходить тричі на тиждень: у середу, п'ятницю і неділю

Читайте сьогодні:

Міжнародна інформація (стор. 1).

— ро — й. Українці за Ля-Маншем (стор. 2).

Макс Істман. Правда про 14 млн. рабів у Советській Росії (стор. 2).

В. Крив. Гонитва за долею у світі (стор. 2).

М — ий. Українські видавництва в Парижі (стор. 3).

Юліян Мовчан. Гарміш (стор. 3).

Адреса редакції й адміністрації: Neu Ulm, Ludwigstrasse 10.

ОСТАННІ НОВИНИ

США повинні бути сильні

* **ЖЕНЕВА. (ГА).** Згідно з останніми повідомленнями, дотеперішній угорський міністер-президент Надь твердить, що в Будапешті оголошено його дмісію раніше, ніж він зробив про це відповідну заяву в Берні. Тодішній міністер-президент Угорщини Діннеш сказав: Надя тільки підозрівала в участі у змові. Він обвинувачує свого попередника лише в тому, що той оточив себе антиурядовими елементами. Діннеш заявив — його уряд хоче підтримувати добрі відносини з США і, розуміється, з своїм великим східним сусідом — ССРС.

* **РИМ. (Радіо-Мюнхен).** Об'єднання італійських профспілок в одній резолюції вимагає дозволити політичні страйки. Об'єднання італійських профспілок — прокомуністична організація, отже, політичні страйки своїм вістрям мали б бути спрямовані проти християнсько-демократичного уряду де Гаспері

* **СОФІЯ. (РШГ).** Болгарський міністер-президент Дімітров назвав арешт провідника опозиційної селянської партії Петкова чисто внутрішньою справою Болгарії. Англійський і американський дипломатичні представники, що інтерв'ювали його в цій справі, надають їй міжнародної ваги.

* **БАРШАВА. (ББС).** Польське міністерство суспільної безпеки оголосило про викриття нової терористичної організації.

* **БАД-НАВГАЙМ. (Дена).** 6-го червня народи Об'єднаних Націй святкували третю річницю інвазії західних альянтів у Франції.

* **МАДРИД. (ГА).** Еспанські кортеси схвалили закон про запровадження монархії в Еспанії і спадкоємність. Згідно з законом, Франко мав би залишитись довічним монархом Еспанії.

* **БЕОГРАД. (Радіо-Мюнхен).** У неділю прибув до Югославії румунський міністер-президент Гроза.

* **СЕОЛ. (ГА).** Американсько-советська комісія в справах Кореї прийшла до згоди в деяких важливих питаннях.

НАРАДИ З ПРИВОДУ 400 ТИС. ДП

ВАШІНГТОН. (Дена-Ройтер). Минулої середи один з комітетів Американського Комітету розпочав нараду з приводу нового законопроєкту, що дозволить 400 тис. європейським ДП протягом наступних 4-х років імігрувати до США.

Промова Маршала

КЕМБРИДЖ. (ЮП). 6 червня. Гарвардський Університет присвоїв Маршалові звання почесного доктора. З цієї нагоди американський міністер закордонних справ виголосив промову, в якій закликав європейські народи підтримувати спільну програму своїх дотреб і використання американської допомоги. Щоправда, Маршал не назвав ніяких чисел щодо запланованої американської допомоги, однак у Вашингтоні говорять, що державний департамент уже опрацював програму допомоги Європі, здійснення якої вимагатиме до 5 млрд. доларів щороку протягом 2-4-х років. Та, як заявив Маршал, на таку допомогу не можуть розраховувати уряди, партії і групи, які хотять увіковічнити людську нужду, щоб збивати собі на льому політичний або якийсь інший капітал. Але ініціатива має походити від самих європейських народів.

КАНЗАС-СІТІ. (Штат Міссурі). 8 червня. В місті Канзас-Сіті президент Трумен виголосив визначну промову перед колишніми ветеранами 35-ї піхотної дивізії, в лавах якої і сам Трумен бився на фронтах першої світової війни.

Наш обов'язок як найсильнішої нації, — сказав Трумен, — допомогти усталити мир. Наші надії втілені в організацію Об'єднаних Націй. Наше завдання — досягти такої організації ООН, щоб назавжди

усунути війну, щоб кожний народ мав право вільного вибору самому визначати свою долю. Наш обов'язок — служити справі миру.

Мрії Гітлера — захопити владу над цілим світом — походили з того, що він вважав західні держави слабкими і західні демократії нездатними до спротиву. Японія напала на Перль Гарбур, бо вона теж вважала США слабкими. Але вона жорстоко помилилася! І я можу сказати, — робив особливий наголос президент

Трумен, — що й інших, що теж так думатимуть, слікатиме така сама доля. Однак, ми повинні утримувати наші збройні сили в стані ефективної підготованості до всяких несподіванок. Америка повинна зберегти свою могутність, якщо вона збирається вести народи світу до успішного миру. Але однієї сили для цього ще не досить. Треба розвивати американську промисловість і сільське господарство. Тому Трумен детально зупинився на цих питаннях.

Арабський світ консолідується

Напруження в французько-єгипетських відносинах

ПАРИЖ. (Дена-Ройтер). 5 червня. Абд ель Крім, колишній провідник повстання марокканських рифкабилів проти Еспанії і Франції, що його виселено після поразки повстання в жовтні 1926 р. на один з островів поблизу Мадагаскару, в лютому 1947 р. одержав дозвіл поселитися разом з своєю родиною на французькій Рів'єрі. Однак, прибувши до Порт-Саїду, він попросив місцевого губернатора захистити його і його дружину. На запрошення єгипетського короля Фарука він зупинився в королівській садибі коло Каїру. Єгипетський міністер-президент Нокрамі Паша дозволив Абд ель Крїмові перебувати в Єгипті, якщо колишній ватажок марокканських повстанців обличить політичну діяльність.

ПАРИЖ. (ДПД-Ройтер). Французький міністер закордонних справ Бідо передав єгипетському амбасадорові в Парижі рішучий протест проти, як назвав Бідо, «співпривини» єгипетського уряду у втечі Абд ель Крїма. Єгипетський амбасадор відповів, що уряд в Каїрі лише задовольнив прохання політичного втікача дати йому притулок.

Фарук — оборонець арабів

ПАРИЖ. (ДПД). На початку минулого тижня паризька преса все ще відводила багато місця втечі Абд ель Крїма і в зв'язку з цим піддавала критиці французько-єгипетські відносини. Виходячи з того факту, що і в Суеці і в Порт-Саїді єгипетські чинники мали контакт з Абд ель Крїмом (під час відвідин на борту корабля, що мав спроводити його до Франції), як також судячи з поведінки єгипетської портвлової влади, — преса всіх партійних напрямків робить висновок, що тут ідеться про добре обдумані заходи, очевидно, за наказом самого короля Фарука. Король, Фарук видає себе, мовляв, за великого захисника арабського світу, Арабська Ліга гуртується сьогодні навколо його особи.

Північно-африканський національний рух?

ТАНДЖЕР. (ДПД). Як повідомляла 3-го червня французька пресова агенція АФП, вдала втеча Абд ель Крїма викликала серед населення Танджеру еспанської зони північної Африки, а передусім серед населення області Ріф, велику радість. Авторитетні арабські кола північної Африки заявляють, що Абд ель Крїм офіційно візьме участь у наступній конференції Арабської Ліги. Дальшою ознакою похвалення політичної активності арабів північної Африки можуть служити хоч би повідомлення, згідно з якими сподіваються, що провідники алжирських націоналістів також візьмуть участь у конференції в Каїрі. Там утворять, ймовірно, тимчасовий північно-африканський національний уряд.

Заява Абд ель Крїма

„Протягом мого двадцятирічного вигнання я думав щодня про своє звільнення. Коли я почув, що мене перевезли до Франції, першою моєю думкою було: під час пересадки в Єгипті відатися під захист короля Фарука,“ — заявив Абд ель Крїм.

Це вже другий випадок, що єгипетський король дає притулок політичному втікачеві. Вперше він прийняв минулого року великого муфті Єрусалиму — теж колиш-

нього французького бранця. Це не так давно преса писала про наміри муфті створити еміграційний палестинський уряд з осідком в Каїрі. А нині вже говорять про утворення північно-африканського національного уряду! Щоправда, висівши на єгипетську землю, Абд ель Крїм заявляв, що він — стара людина і шукає спокою, безпеки, відужання і відпочинку. Але, якщо взяти під увагу час, коли він з'явився знову на поверхні арабського життя, і гостру реакцію у Франції, то можна думати, що людина, яка протягом 5 років зятая боролася проти французів і еспанців за незалежність Марокко, не зможе спокійно собі відпочивати. Тож гадають, що він таки повертається до політичного життя. Недарма він заявив, що Марокко, Алжир і Туніс не бажають бути колоніями.

Швейцарський радіокоментатор в своїй „Weltchronik“ минулої п'ятниці говорив, що Франція й Еспанія дуже стурбовані втечею, як він сказав, марокканського національного героя. За словами коментатора, зоря Абд ель Крїма ще не поблідила, дарма, що йому тепер 67 років. Каїр став збірним пунктом націоналістичної еміграції з колоніальних країн, — підкреслює швейцарець. Звідси Абд ель Крїм має намір провадити далі боротьбу за незалежність Марокка, але вже новими засобами.

Угорські перипетії

по суті очолював пасивний спротив хліборобів проти зазіхань комуністичної меншости. Щодо цього останні події в Угорщині нагадують знаменитий сенсаційний процес в Советському Союзі 1937 році, що теж, як відомо, був зфабрикований від початку до кінця. Тож, безперечно, мав чілковиту радію президент Трумен, назвавши зміну угорського уряду актом насильства.

* **ОКСФОРД. (Радіо-Мюнхен).** За майстерні переклади англійських авторів на французьку мову Андре Жіду присвоєне звання почесного доктора літератури.

* **НЬЮ-ЙОРК. (РШГ).** Секретаріат ООН вирішив покищо не втручатися в справу Угорщини.

* **МЮНХЕН. (ЮП).** В Баварії заарештовано 10 видатних жінок колишніх нацистських провідників, дружин: Герінга, Франка, Фріка, Геса, Штрайхера, Йодля, Кайтеля, Завкеля, фон Шіраха і Функа.

* **СОФІЯ. (ББС).** В Болгарії заарештовано провідника опозиційної селянської партії Петкова.

* **БЕРН. (Радіо-Беромюнстер).** Недільний угорський міністер-президент Надь думав емігрувати до США.

* **ОТТАВА. (АП).** Комітет Прав Людини при канадському парламенті обмірковує тепер законопроект, на підставі якого буде заборонено комуністичні організації Канади.

* **АНКАРА. (РШГ).** Угорський амбасадор у Туреччині теж відмовився визнати новий уряд Угорщини.

* **НЬЮ-ЙОРК. (Дена-Ройтер).** Грецький уряд переслав до ООН нову ноту протесту з приводу того, що Югославія і Албанія недарно порушили грецькі кордони.

* **СТАМБУЛ. (РШГ).** До Туреччини прибула літаком група втікачів з Румунії, серед них чимало значних урядовців.

* **СОФІЯ. (НВДР).** 3-го червня болгарський міністер-президент Дімітров знову повторив претенсії Болгарії на вільний доступ до Егейського моря.

* **БУКАРЕШТ. (РШГ).** Понад 100 політичних в'язнів у Румунії скаржилися на дуже погане ставлення до них і звернулися до англійських дипломатичних представників, благаючи якнебудь їм допомогти.

* **ВАШІНГТОН. (Радіо-Беромюнстер).** Американський державний департамент передав советському урядові гостру ноту протесту, схарактеризувавши дії ССРС як серйозне втручання у внутрішні справи Угорщини

* **ВАШІНГТОН. (Радіо-Беромюнстер).** Американський державний департамент пообіцяв дати право азилу 12 членам угорської амбасали в США, що не визнають нового режиму на батьківщині і не хотять туди вертатися.

* **МЮНХЕН. (ББС).** 6-го червня в Мюнхені відкрилася конференція 16 міністер-президентів німецьких країн-земель. 5 міністер-президентів з советської окупаційної зони відмовилися взяти в ній участь і від'їхали з Мюнхену, бо інші учасники не прийняли їхню пропозицію — поставити на порядок денний питання політичної єдності Німеччини. Представники советської зони опублікували маніфест, що тільки плебісцит може вирішити питання майбутньої політичної організації Німеччини. Мюнхенська ж конференція обговорює виключно економічні проблеми.

* **МОСКВА.** Російський генерал Галактіонов назвав у „Правді“ шведський плян оборони (опрацьований колишнім головнокомандувачем ген. Юнга), який передбачає збільшення витрат на озброєння армії на 1 млрд шведських крон, „нападом на Советський Союз“. Як виходить з слів сов. генерала, йдеться тут ніби про спробу запрягти шведський народ до воза американської закордонної політики („Райнішер Меркур“, 7.6.).

* **МОСКВА.** Пропагандистський похід Кремля за збільшення продуктивності, з огляду на „капіталістичну змову проти ССРС“, спричинився до того, що в багатьох частинах країни селяни запаасаються сіллю, щоб запобігти нестачі соли. („Нюсвік“).

Українці за Ля-Маншем

(Враження з Англії)

1. З Ганноверу до Англії

Перший транспорт робітників з Ганноверу до Англії вийшов 19 квітня п. р. Після того через кожні два-три дні від'їздили все нові й нові транспорти. Досі вийшло близько 500 осіб та ще на черзі записаних майже стільки ж.

За цей час надійшло вже багато листів від тих, що поїхали, як з дороги, так і з самої Англії.

Одні листи написані більш вправно, інші менш вправно, але всі пишуть про одне й те ж і дають майже однакове уявлення про враження злобуті в Англії.

2. Морем на пароплаві

Пан Кравчук, один з тих, що поїхав з першим транспортом, 19 квітня, так описує свою подорож у листі за 3 травня:

„Приїхали до Куксгафену. Тут німці перевели легкий контроль. Хто мав понад 40 марок, мусів здати їх перед від'їздом, але ніхто й пфеніга не здав, хоч дехто мав по парі тисяч марок, а виявилось, що тут, в Англії, ними хіба дрова підпалювати: нічого не варти...“

Коли зайняли місця на пароплаві, кожен мусів зараз же надягти рятунковий пояс. Після того капітан викликав усіх на палубу і в короткій промові попередив, щоб усі, в разі якого нещастя, виходили на палубу.

Харчування на пароплаві було знамените!..

Як попливли від берега, то спершу Північне море було спокійне, тихе. Але згодом, як впливали на середину, — воно надулося, почало ревети й стогнати. Корабель почав хитатися і декого з наших заколихало...“

Та подорож була не довга. За 24 години прибули до Гуля.

Тут знову відбулася легка контроля. Шукали переважно спирту... Після контролі під'їхали омнібуси і ми поїхали на місце призначення. Там нам дали добрий обід (бо було вже коло 11 год.) і після того ми взялися до праці...“

3. Англія — новий світ!

Перше ж знайомство з Англією у всіх викликає захоплення, і вони висловлюють задоволення з свого переїзду. Для прикладу беремо один з найповніших описів, з листа п. Кравчука за 3. V. 47. Перші свої враження він подає так:

„Умови життя. Живемо ми у бараках, але вони дуже чисті. Кожен дістав по чотири ковдри, по два прегарних простирала та по дві подушки. Все це чистеньке, тільки що з магазину, а дістають усі, хто тільки сюди приїздить.“

Харчування. О 8. годині ранку нам дають два кружальця білого хліба з маслом, суп, смажену картоплю з м'ясом і, хто що хоче п'яти, — чай, каву, какао. На обід — те ж саме, тільки додають ще солодке: пундики, вершки, варення або щось інше. Увечері, о 6. годині, майже те саме, а о 9. годині — вечеря: білий хліб з маслом і суп. Крім того, можна о 10. годині та о 4. год. піти до кантини і випити чаю.

Одно слово, харчування знамените. Докупувати абсолютно нічого не потрібно.

Години праці. У нас (Кравчук працює в самому таборі Р-ой) неділь немає. Працюємо 7 днів, але кожен має вільний день. У мене, наприклад, вільний день випадає у суботу.

Я працюю від 9. год. до 6. год. вечора і маю годину на обід. Робітники ж працюють позмінно: одна партія перед обідом, друга після обіду, а всього 48 год. на тиждень. Але ось що варте уваги: крику, чи будь-якого підганяння, тут нема і в заводі!

Платня. — Коли ми приїхали сюди, то дістали від англійського уряду по 1 фунту стерлінгів в подарунок.

Щодо платні взагалі, то немає великої різниці хто де працює: за перший тиждень праці я дістав чистих (нетто) 2 фун. 10 шіл. На другий — маємо дістати більше... Платня нетто (чиста, після вирахування усіх витрат на харчі, приміщення, обслуговування тощо) до 3 фунтів на тиждень. Вже я заощадив за цей час 9 фунтів.“

Правне становище. — Зараз, на другий день по приїзді (21. IV), до нас завітала англійська поліція з Гуля та харчовий відділ. Харчові картки та картки на одяг дістали зараз же, а персональні документи — через пару днів пізніше.

Персональні документи такі, як і для англійців, тільки там зазначено, бездержавник, чи естонець, чи литовець.

Нам можна ходити всюди, куди кому подобається.

Між іншим, дехто в своїх листах звертає увагу на ті труднощі, які постають для тих жонатих, які приїхали сюди без жадних документів про одруження. Отож, хто втратив їх, мусить якось відновити ще до від'їзду до Англії.

Ставлення англійців до нас, — пише п. Кравчук, — дуже добре. Вже позбулися ми того „Verfluchte Ausländer“.

Скрізь дуже чемно поводяться, куди не зайдеш. Я, персонально, дуже задоволений з того, що поїхав сюди до Англії. Я живу на тому ступені, як перед війною, або може ще краще. (Перед війною, будши емігрантом, п. Кравчук залував господарством у німця-поміщика — Р-ой).

Головне: певний, що вже скінчилися ті репатріації та інше!

Що по чому? Як приїхали сюди з Німеччини, то потрапили вже до нового світу!

Гонитва за доларом у світі

У світовій економіці переживаємо тепер багато цікавих явищ, які викликають в одних велике здивування, а в інших нічим невинувачений страх перед майбутньою господарською кон'юктурою. До таких цікавих явищ належить передусім гонитва всіх держав світу за доларом, намагання різними способами набути яконайбільше девізів, які на міжнародних ринках стали гостро дефіцитними. Брак, чи власне кажучи, нестача доларів у міжнародному господарському обігу є однією з важливих причин стриманої міжнародної торгівлі.

Розглядаючи причини цього можна помітити насамперед, що США, з своїми необмеженими продукційними можливостями, є не тільки першим потужним експортером різних виробів і сільсько-господарських продуктів, але не меншою мірою великим імпортером сировини і напівфабрикатів. США стали, крім того, банкіром світу і перейшли в так званий доларовий наступ. Вони передусім зацікавлені одержувати від своїх контрагентів не долари, а сировину, напівфабрикати і потрібні готові вироби. По суті торгівля йде „товари на товари“ — має характер товаро-компенсаційний. Саме тут криється причина нестачі доларів, зокрема в Європі.

Наведемо кілька прикладів. Виваши 700 млн. доларів кредиту Франції, США одержали від неї товарів не на всю суму, як передбачали за угодою, а лише на 60 млн. доларів. Канада, господарство якої розвивається повними темпами, мала торік доларовий дефіцит 560 млн., тобто ввезла з США більше ніж вивезла. Англія має цей дефіцит розміром 600 млн. дол. Навіть СССР відчуває гостру нестачу доларів, тобто немає що вивозити на закордонні ринки. Великі надії покладає СССР на торговельні переговори з Англією. Одержавши дерево, бавовну та іншу сировину від СССР,

Англія зможе пустити на повний хід свою промисловість і тим самим збільшити експорт до США, давши натомість СССР потрібні машини, яких США не потребують. Отже, платіжний баланс Англії супроти США вирівнюється. Але що вивозитиме СССР до США — невідомо, тим часом він мусить домовитися з США, як сплачувати свій 11-тильямільярний борг, бо без цього він не може одержати нової позики, яка йому конче потрібна.

Саме в цьому — всі труднощі сучасного економічного становища, якесь зачароване коло, з якого покищо не знайдено правильного виходу.

Видача американських кредитів Греції, Туреччині і Франції, обіцянки дати фінансову допомогу Іракуві, Угорщині, Італії, Польщі, Китаю — це по суті економічні передумови політичного миру. Оскільки американські фінансисти висловлюються рішучо проти будь-якої нової позики СССР, треба сподіватись, що його представникам доведеться довго і вперто стукати у ці доларові двері. Те, що СССР намагастися „про людське око“ підписувати торговельні угоди з своїми жебраками-сателітами, справи зовсім не змінює. Це враховують у Вашингтоні. Справа світового миру від політиків перейшла до економістів і фінансистів, а це ознака надійніша. В. КРИВ.

Правда про 14 млн. рабів у советській Росії

Подасмо уривки із статті, надрукованої в американському журналі „Reader's Digest“ за квітень 1947 р.

„Однією з найзначніших і найважливіших подій нашого часу треба вважати відродження людського рабства в советській Росії.“

Гітлер, за зразком стародавнього Риму, переганяв і закріплював тубільців підкорених ним країн у плані націонал-соціалістичного вчення про „вищі“ і „нижчі“ раси. Сталін, відкидаючи расову перевагу народів, пригнобив, проте, своїх власних громадян у масштабах, нечуваних досі в історії, наче чужинців.

На території СССР нараховують тепер найменше 14 мільйонів рабів, що працюють на примусових роботах. Вони живуть у жахливих таборових умовах, наче худоба за колючим дротом. Пильні вартові суворо охороняють їх вдень і вночі за допомогою потужних прожекторів та зграї псів, і горе тому, хто з уявлених зробить найменшу спробу втікати. Ці люди виконують найнебезпечнішу, шкідливу і важку працю в шахтах, на лісорозробках, на спорудах трас, каналів, побудові залізниць, аеродромів, заводів тощо.

Цю рабську силу легко кількісно поповняти, контролювати, ніби тварин, без усяких труднощів транспортувати, а головне, — вона бай-

духа до підсоння і економічних вигід. Вона не вимагає особливих витрат, а агенти МВД (колишні НКВД), рекрутують її на вулицях або просто вихоплюють вночі, буквально з ліжок житлових мешкань.

Праця цих 14 млн. рабів є важливим фактором в економіці першої соціалістичної держави. Якщо число робітників з якихось причин зменшилось, то МВД цю необхідну будівництву кількість доповнює шляхом додаткових арештів т. зв. „злочинців“.

Далі автор подає приклади з побуту в'язнів по „таборах смерті“ на Далекому Сході і півночі Росії.

„Список подібних прикладів, — пише він, — можна було б продовжувати без кінця, але загальна картина та сама. В'язні сплять в говгих дерев'яних бараках на голих полах завдовжки на зріст людини, без подушок і ковдр, щільно придувшись один до одного. Вони сплять у такому ж лахмітті, в якому працюють. Одежа і бараки кишать вошами і блошицями, а пацюки тисячами бігають по людях.“

Води вмиватися немає, і лише раз на місяць дозволяють „купатися“ в дерев'яному відрі з гарячою водою. В кожному бараці є лише одна піч, тепла якої ледве вистачає на радіус 5,5 метрів (5 ярд). Решта мусить задовольнятися з теплоти власного тіла. О 4-й год. ранку

вартовий будить в'язнів. Тих, які повагом встають, вартовий ударами зганяє з нар. Після сніданку, що складається з ложки ошкки і кусника чорного хліба, вони стають групами по 25 душ і в супроводі озброєних вартових вирушають на працю. Кожного ранку вартовий, перш ніж повести в'язнів на працю, оголошує: „Я попереджаю вас, що за кожен зайвий крок, зроблений праворуч або ліворуч, я буду стріляти без всякого попередження“. І вартові справді без попередження стріляють в тих, хто, доведений голодом і насильною працею до розпачу, робить необережну спробу звернути вбік. Їх трупи лишаються пообіч дороги.

В'язні працюють 12 годин, дістаючи на обід ложку несмачної каші. Вночі після праці їх знову вишкочують і перераховують. Вартовий повторює раніше попередження, після чого в супроводі конвою і псів повертаються на ночліг. А в бараках їх чекає та ж злиденна вечеря, той же холод і той же бруд.

Таке їхнє життя, проте, за умов, коли вони виконали визначену норму праці. Коли ж хтось цієї норми не виконав, тому зменшували „пайок“. Той хто відмовлявся йти на працю або виконував норму меншу, ніж на 35%, вважався за прогульника і його замкнули до „ізолятора“, — одиночний карцер. За пов-

торні „прогули“ карали на смерть... І не зважаючи на це, — говориться в одному свідченні, — число „прогульників“ безупинно збільшувалося, особливо взимку. Звичайний тип такого „прогульника“ — це до краю виснажена людина з цілковитою байдужістю до всього. У нього лише одне бажання: лягти швидко на піл, щоб менше відчувати, як поволі його залишають енергія, сила і чуття. На таборовому жаргоні це звалось „кончатися“...“

Найбільш негідним вчинком нацистського рабства було розлучання членів родини переміщених. Проте, не мало випадків траплялося, коли німці тримали переміщених родинними групами. В Росії ця негідність застосовується при всіх депортаціях, в наслідок чого жінки вирушають на заслання окремо від чоловіків, діти від батьків, — і поміж членами родини припинається всякий зв'язок.

Сліпими виконавцями цих диявольських плянів є вартові. Почуття гвардійного жаху засліплює їх і змушує плазувати перед своїми начальниками, бо кожен з них знає, що коли не підтримає советського стандарту екізекуції, то його чекає небезпека бути самому засудженим на таке ж негідне рабство.

Весь контингент висланців розпадається на дві нерівні групи: на групу кримінальних елементів (15%) і на т. зв. „класових ворогів“ (85%). До „класових ворогів“ советське судівництво зараховує людей, які га-

льмують, критикують, не довіряють, або відчувають огиду до тоталітарного комуністичного режиму. Сюди ж належать ті, що опозиційно наставлені до уряду, виходячи з своїх моральних, політичних і релігійних переконань.

Групу „класових ворогів“ можна було б знов розподілити на 7 таких категорій:

1. **Побутовики.** Це — нове слово для визначення злочину, характерного своїм „відхиленням від соціалістичного шляху життя“, так звані „злочини в установі“. Тут невичерпне джерело для рекрутування таборових рабів. Ось приклад: „Кухарка колгоспу забула посолити обід. Її оголосили порушником закону при виконанні службових обов'язків“.

2. **Куркуль.** Це ініціативні і ділові фермери — селяни, які чесно працюючи набули трохи більше землі і худоби, ніж їх сусіди і переконані в тому, що вони мають право розпоряджатися цією власністю. Кількісно ця категорія найзначніша і економічно найвигідніша, завдяки її фізичній силі і умінню працювати.

3. **Індустріальні робітники,** — засуджені за прогули, або за „порушення дисципліни“, що за советськими законами є дуже тяжким злочином. Сюди вже введені статті про ухилення від праці або запізнення, або, що найстрашніше, вислів незадоволення зарплатою, умовами праці або продовженням годин праці

Українські видавництва в Парижі

Якщо порівняти видавничий рух української еміграції в Німеччині, особливо на американській зоні, то треба визнати діяльність української еміграції у Франції за недостатню. Потребу мати часопис рідною мовою задовольняв єдиний на всю країну часопис, що виходив один раз на місяць — „Українець у Франції“. Сланий сенс такого часопису міг бути в інформації з українського життя по інших місцях, особливо з краю і батьківщини, але за браком широкої інформації в часописі з'явилися лише випадкові й уривчасті відомості. Відповідно до цього і видавництва дуже мляво розбудували свою роботу.

В кінці 1945-го року можна було нарахувати якийсь десяток книжок. Між ними „Кавказ“ Шевченка, „Мойсей“ Франка з ілюстраціями О. Савченка та „співомовки“ Руданського — репрезентували красне письменство. Біографія Т. Шевченка, написана І. Корбуттом, та альбом дереворитів Миколи Кричевського, Карпатська Україна вичерпували українознавчі видання.

У французькій літературі і політиці орієнтували українського читача лише один переклад з Шатобріана і біографія ген. де Голя. Якщо додати видання характеру підручників „Український буквар“ М. Матвійчука та пізніші видання українсько-французького словника, українсько-французького порадника, то цим майже вичерпується комплект видань 1945-1946 років. Крім того, з пропагандивною метою видало французький переклад „Тараса Бульби“ з ілюстраціями М. Кричевського. Лише з початком поточного року видавничу діяльність розгортається ширше. Закрите німцями в 1939 р. видавництво „Наша культура“ відновляє свою діяльність під проводом митрополита Іларіона. В першій чверті 1947 р. воно видало дві книжки: твори митрополита Іларіона „Легенди світу“ та поему „Марія Єгиптянка“.

Розгортає свою діяльність франко-українське В-во „Громада“, засноване інж. С. Созонтовим, матеріально підтримки якого завдячує низка українських видавць (Д. Писнячевський „Від капіталізму до кооператизму“, Париж 1945 р., „Молитовник“ 1947 р.).

В пляхах В-ва „Громада“ стоїть, в першу чергу, видання бібліотеки українських письменників та українознавчих неперіодичних зшитків під назвою „Соборна Україна“ — і те й друге за редакцією проф. Ілька Боршака.

З серії клясків вийшла історична повість О. Стороженка „Марко Проклятий“ з короткою, але речевою передмовою редактора, а з українознавчих зшитків — перше число „Соборної України“. В передовій статті редактор подає цікаві відомості про п'ять випусків, писаних на машині листків „Соборної України“, що в роках 1942-1944 в Парижі намагалися відповідними українознавчими документами і матеріалами змагатися з нечесною пропагандою Розенберга і К-о. Нинішнє видання подумано як „орган культурно-науковий, незалежний ані

від партії, ані від груп чи організацій“, і, вміщуючи матеріал, редакція обіцяє керуватися лише його науковою вартістю, а не тим, до якої політичної парадії належить автор тих матеріалів.

Найбільш цінна є стаття самого редактора про Агапія Гончаренка „Козака-священника“, як він сам себе називав, емігранта, співообітника Герлена, піонера американської України, автора цікавих спогадів про своє багате на події життя. Інші статті дають огляд української літературної мови, освітлюють Холмщину як стародавню українську землю, інформують про турецькі джерела до історії України (стаття М. Зелінського). В кожному зшиткові редакція обіцяє подавати матеріали про французьке життя в зв'язку з українськими справами. В першому числі в розділі „Париж і Франція“ вміщено некролог славіста Жана Муссе, замітку про п'єсу Поля Деруледа „Гетьман“ і про книжку Моріса Шумана „Українська проблема та український мир“.

Різноманітність матеріалу і змістовність самих статей показують, що ці „українознавчі зшитки“ присвячені літературі, мистецтву, суспільству і науці, можуть перетворитися на дуже цікавий і цінний журнал.

М.ИЙ.

Проти нелегального виїзду

Польський судовий офіцер округу Аахен, поблизу Бельгії звернувся до скитальників — польських громадян і колишніх полонених, остерегаючи їх перед нелегальним переходом німецько-бельгійського кордону, що неминуче тягне за собою покарання і видалення з Бельгії. Всім бельгійським підприємцям заборонено приймати на працю осіб, що прибули нелегально. Отже, бажаним виїзду до Бельгії треба терпляче чекати на відповідний транспорт, організований офіційними комісіями.

4. Робітники і комуністи інших країн

— що прийшли до Росії, навіно повіривши солодким словам агітаторів про золотий вік щасливого советського життя. Потужним потоком потяглися вони до батьківщини інтернаціонального соціалізму. Проте, багато з них скоро потрапили до категорії осіб запідозрених у підтримці зв'язку з робітниками тих країн, звідки вони прийшли. Не можна забути, що й росіяни, які побували за кордоном, вважаються зараженими „буржуазною культурою західного світу“, небезпечними для советів елементом. Часто для того, щоб потрапити до цієї категорії, досить мати хоч би випадковий контакт з чужинцями. Так, наприклад, дівчина на ім'я Анічка дістала на балу приз за гарне виконання вальсу. Дружина італійського консула, що була присутня на балу, привітала її і розмовляла з нею люб'язно кілька хвилин. Наступного дня дівчину заарештували і вислали до табору примусової праці.

5. Жертовні священики, — засуджені за їх віру і відданість релігії, а також люди розумової праці, вислані за їх некоммуністичні переконання.

6. Кілька мільйонів громадян Польщі, Болгарії та інших сателітних держав. Вони утворили нову категорію рабів з моменту закінчення війни.

7. Репатрійовані російські військовополонені. За зако-

ном советської армії, солдат ні за яких обставин не має права йти до полону; він мусить або перемогти, або вмерти. Через те кожний звільнений з полону солдат советської армії мусить пройти спеціальну комісію, яка установить ступінь його „провини“. Цих людей масово вислали до примусових таборів, хоч багато з них мали ще незагоєні рани, які свідчили, настільки чесно вони дотримувались даної ними присяги самовіддано боронити свою батьківщину. В цьому й є основна причина, чому советські полонені відмовляються повертатися додому.

Терміни відбування кари не визначені. МВД, не підлягаючи абсолютно ніяким законам, розсуває рямці цих термінів на власний погляд. В дійсності ж не більше 5% засуджених відпускають на волю після відбуття кари.

Але чому це диявольське відродження рабства майже не обговорюється у світовій пресі — лишається таємницею.

Було б навівно сьогодні заперечувати відродження рабства в СРСР; і якими б утопічними ідеалами його не завуальовували, — факт його існування неперечливий.

Ленін учив, що кримінальні злочинці — не вороги, а жертва капіталістичного суспільства, і що нібито при соціалізмі люди будуть перевиховані через працю, від чого злочинність у світі зникне... Чи варто нам після цього дивуватися, чому

кримінальні елементи в таборах займають привілейоване становище? МВД і міністерство юстиції не одноразово і настирливо вимагає, щоб до „клясових ворогів“ ставилися незрівнянно суворіше, ніж до неополітичних кримінальних елементів. Сімон Фірін, відповідальний советський чиновник, виступаючи перед неополітичними в'язнями, казав: „Ми звертаємось до вас, як до звичайних злочинців. Ми не вважаємо вас ворогами, тому що серед вас нема синів землевласників і „фабрикантів“.

Тисячами перебувають в таборах також і діти. Декретом від 1935 року застосування кари поширюється і на дітей правопорушників, починаючи з 12-річного віку. Статеві зв'язки в таборах суворо заборонено, але не зважаючи на це, багато жінок зважується на цей необдуманий крок, з надією, що вагітність полегшить їх становище, збільшить „пайок“. На сьомому або восьмому місяці вагітності жінок відправляють до спеціального табору породиль, де вони дістають протягом року трохи легшу працю. Потім дітей забирають і передають на виховання державі, і матері ніколи не знають про долю своїх дітей...“

На закінчення автор викриває „соціалістичні форми перевиховання“, що спотворюють думку людини, і закінчує словами: „лишається тіль-

ки констатувати, що „залізна загорода“ спущена і ця загорода лишається спущеною до того часу, доки існують очі вільних людей, що можуть бачити, яке страшне горе під голосним іменем соціалізму охопило людство“.

МАКС ІСТМАН.

З англійської мови переклав

Олександр ГЕДИЧ.

Нові видання

Вийшла книжка визначного українського науковця д-ра інж. Єфремова, професора мінерології і петрографії на міжнародному УНРРА-Університеті в Мюнхені „Розвиток хемічних елементів“ німецькою мовою (переклад з української) „Die Entwicklung Chemischen Elemente“.

М. Капустянський, Ген. Штабу Генерал - Хорунжий. — **Похід Української Армії на Київ-Одесу в 1919 році.** (Короткий воєно-історичний огляд). Книга перша (частина I і II). Видання друге. Мюнхен 1946. В-во „Хвильовий“

Олуд. — **Як треба поводитися в товаристві** (правило доброго тону). Із циклу популярних викладів для таборян. Аугсбург 1947.

«Пу-гу» ч. 12.

«Орлик» ч. 5.

З ПЕРОМ ПО НІМЕЧЧИНІ

Чим приваблює Гарміш

Як тільки „фюрер“ закінчив свою „переможну“ війну і тисячі вчорашніх „унтерменшів“ бодай на деякий час дістали можливість не тільки вицищувати баварські стайні, але й вільно поїхати, скажімо, потягом — одним з перших їх бажань було відвідати Гарміш-Партенкірхен. Особливо, коли настає похолодання... Чому?

...Та ось ви і в Гарміші... Саме місто нічого особливого собою не являє. Це типове південно-німецьке селище, майже навколо оточене зеленими баварськими Альпами. Тому, коли дивитися з узгір'я, місто лежить ніби в якійсь велетенській покрученій ямі.

Від станції повертає праворуч і, пройшовши кільканадцять кроків, попадає під залізничний тунель, який праворуч веде до т. зв. Цугшпітцбангофу. Звідси, тоненьким змієм підіймаючись і викручуючись в гору, йде електрична залізниця чи, скорше, трамвай. Цей „Цугшпітцбан“ і є метою всіх відвідувачів Гарміша.

Всідає до симпатичного чистенького трамвая — і за декілька хвилин зникає в самій гущі Альпійських гір. Потяг йде повільно і ви через величезні вікна маєте змогу добре роздивитися на околиці.

Що 200-300 метрів — і на мурках, які оточують залізницю, видніються білі числа: 600-1000-1500... і т. д. Це числа, які показують, наскільки метрів ви вже піднялися над рівнем води в морі.

Кидаєте поглядом ліворуч — і там, десь далеко-далеко, в глибокому гірському проваллі лежить якась кругла синьо-багрова цяпка. Це — гірське озеро. Воно мертво-спокійне. Але навіть тут, в цих недоступних хащах на берегах того озера помічаєте подекуди білі маленькі плями. Це — хатки. Куди тільки людська нога не ступила в наш вік?..

Скрізь сосни, смереки, скрізь свіжа, чиста, незапилена міською курявою зелень. Але вона не така

як у нас там, в далекій Україні... Наші ліси і гаї не є такі суворі і темні, і тому більш приваблюють своєю ніжністю, легкістю і теплотою, ніж оці, хай хоч і гарні, але холодні німецькі „шварцвальди“.

Раптом у вагоні — темно. Ви — в одному з найбільших німецьких тунелів. Скільки праці, скільки поту довелося вилити тут, на такій висоті в скелях, щоб вирити отаку колосальну діру! Схилимо голову перед тобою, Праце! — хочеться сказати словами поета.

Але ще хвилинка-дві — і ви знову на поверхні. Тут закінчується перший етап вашої подорожі. Виходите на перон — і очам своїм не вірите: там, унизу, ще може лише десять хвилин тому — ви бачили літо, тепло, тут — навколо справжня зима!

Станція міститься на горі, і тому довкола видно все. Десь далеко внизу на безмежному білому фоні видніється якась рухлива крапка. То якийсь „смільчак“ обережно спустився на низ і там їздить на лижах.

Але, повторюю, це тільки перший етап вашої подорожі. Он ліворуч біля однієї стіни скупчилися група людей. Присиднується до них.

У ту ж хвилину стіна відкривається і ви, підхоплені хвилею людського натиску, опиняєтесь в якійсь круглій кам'яній печері. Опускаєтесь вниз, потім ще раз вгору. Знову відкриваються колосальні двері — і, ви знову на станції, але вже на зовсім іншій. Це — також т. зв. „Цугшпітцбан“. Звідси вас повезуть ще вище, але вже не по рейках, а ливною, в повітрі!

Сідає до круглого скляного, подібного до коліски, вагону, і грубелезна сталевая ливна тягне вас вгору. В перші хвилини здається, що вас навіть нічого не тягне, а що ви самі відриваєтесь від землі і летите в біло-синє підхмар'я. І тому справді, якщо ви спочатку ще бачили перед собою землю, то пізніше залишився лише туман і... біла снігова замітіль. В міжчасі, коли ваша „коліска“ переходить з однієї ливни на іншу — якусь мить здається, що ви відірвалися і падаєте в гірську безодню. Легкий страх пробігає вашим тілом і затамовує віддих... Це ж саме спостерігаєте і по інших. Але ж це тільки одна мить. Ще хвилинка-дві — і ваша „коліска“ повільно зупиняється. Ви на самому шпилі гори!

Виходите і кидаєте навколо поглядом. Навколо біло-біло... Море снігу розстеляється від вас аж генген далеко на всі боки... Але тут уже не тільки сніг, але й справжня завірюха, справжня хуртовина лютує... Змерзлим німцям видно і так вже досить цієї зими, і тому вони похапцем біжать до теплої „штуби“, яка міститься тут на самому шпилі гори. Ненаситні ніколи, вони зразу замовляють по кілька порцій пісенькової зупки і тут же настоячки хлещуть її, як каву, з глибоких склянок.

...Налибувавшись досить зимою, знову всідає до однієї з „колісок“ і по ливні повільно спускається додолу... А вже в дорозі до Мюнхену з приємністю згадуєте про Гарміш — місце, де, згідно з вашим бажанням, ви так швидко мали змогу побачити і любоватися зовсім протилежною порою року, яка перед вами виступала у всій своїй хоч і холодній, але чудовій і невідомій більш красі і силі.

Юліан МОВЧАН.

Роковини смерті С. Петлюри в Ганновері

... Сім хижих куль. Сім стрілів зла. Зміряли в дух — влучили в тіло. (С. Маланюк).

Українські організації Табору ім. Лисенка в Ганновері влаштували 25. V. 1947 жалібну урочисту академію у роковини смерті одного з найвидатніших діячів нашої новітньої визвольної боротьби — Симона Петлюри, головного отамана військ Української Народної Республіки, Голови Директорії, що 25. V. 1926 р. впав на вулиці Парижу, забитий підступними пострілами.

Заля Табору ім. Лисенка, переповнена. Аж ось все стихає й запановує урочиста тиша: заслова відкрила сцену.

У глибині, серед живих кущів і квітів, серед свіжоварваних віток та листя, два великі виконані для цього свята худ. Перебийносом портрети Петлюри й Коновальця.

Кожен з них по-своєму любив свій нарід, бажаючи вибороти щастя для своєї Батьківщини-України. Але обидва вони (трохи не в один травневий день, хоч і в різні роки) впади на своєму шляху жертвами підступства одних і тих же ненависників українського народу...

Вище портретів — тризуб із свіжих листочків. По боках — широкі смуги спущених прапорів.

З одного й з другого боку струнко стоять по два пластуни, сповняючи почесну варту...

Жалібні збори коротким вступним словом відкриває Голова Товариства Укр. Ветеранів пан Пилипчук, учасник визвольних змагань 1918-1921 рр.

Далі п. Юрченко виразно й яскраво виголошує добре опрацьовану ним свою промову на тему: „Лидарі визвольного чину“, в якій дає характеристику діяльності Петлюри й Коновальця та значення тієї діяльності в історії наших новітніх визвольних змагань.

Після того — художня частина.

В цілому академія пройшла на високому художньому й ідейному рівні і залишила у маси присутніх свідомість konieczної потреби боротьби, тої боротьби, яка була завданням цілого життя Симона Петлюри і яка й зараз лишається завданням крапих синів нашого народу як на рідних землях, так і на чужині.

Д. С-вій.

РЕЦЕНЗІЯ

ДМИТРО ЧУБ: „Шевченко в житті“

На чужині. 1947 р. 48 стор. Ц. 4 н. м.

Це збірка матеріалів, частинно взятих з давніше опублікованих праць відомих шевченкознавців - біографів (М. Чалий, П. Зайцев, Леонід Білецький) частинно ж з маловідомих досі спогадів і листів ближчих і дальших сучасників Шевченка. Розташування цих матеріалів не має одного витриманого принципу; проте, в загальному, виклад фактів, що характеризують особу великого Кобзаря, йде в такій послідовності: зовнішній вигляд і прикмети Т. Шевченка; початки його поетичної творчості і перший успіх; ставлення до жінок, кохання і спроби одружитися; внутрішні прикмети, людська вдача поета, зокрема його гаряче співчуття і любов до слабших — до дітей і простого люду; літературні знайомства, літературні симпатії та антипатії; захоплення рідною лірикою, рідною старовиною, патріотизм Шевченка; листування, зокрема на заслання і по виході з нього; — популярність Шевченка на Україні і в освічених колах російського суспільства, його вплив на середовище; нарешті — останні години життя великого поета.

Як же виконано що, як бачимо, досить широко задуману роботу? Насамперед тему „Шевченко в житті“ розмірно невеличкою книжечкою вичерпати аж ніяк неможливо. Перед нами, можна сказати, свого роду канва. Треба сподіватися, що автор дасть нам у майбутньому повнішу працю на цю тему. Проте матеріалу приблизно цього мало і подано його в легкій, живій формі. Автор цілком слушно наголошує ті сторони і моменти життя Шевченка,

що свідчать про широкий діапазон його літературних і загальнокультурних зацікавлень та знайомств, особисті приятельські зв'язки з передовими діячами різних ділянок тодішнього суспільно-мистецького життя. Наведений матеріал відбирає цілком ґрунт брехливим твердженням реакційних антиукраїнських кіл, ніби наш Кобзар був людиною обмеженою, не стояв на рівні передової думки тодішнього суспільства тощо.

Книжка підкреслює також глибокий патріотизм Шевченка — не лише виявлений у творчості, але в усьому поступованні щоденного життя, в замилюванні усім комплексом народнього українського побуту і народньої творчості, зокрема думою і піснюю. Ось як пише про це Д. Чуб:

„Та чи найдорочкою, найважливішою рисою його вдачі, що пройняла всю його творчість, є незвичайна любов до України, до свого народу. Він збудив приспану націю, запалив пові вогні, кинув палкі гасла боротьби за Україну проти гнобителів — Московщини. Недарма видатні діячі, письменники, навіть значно старші за нього (напр., Квітка Основ'яненко), називали Шевченка батьком.“

Тому завдання своє — показати на щоденному біографічному матеріалі, що Шевченко був людиною високих моральних якостей, що він стояв на рівні з кращими світовими творчими мислителями, рецензовані книжечка цілком виконує і це забезпечує їй не абияку виховну роль і успіх в українського читача. А. ЮРИНЯК.

бітників, селянинові та інтелігентні елементарні відомості з житлової будівельної техніки, щоби полегшити справу влаштування на новому місці поселення і пов'язане з цим в багатьох випадках побудування власної хати.

3. „Що повинен знати гірничий робітник про працю в копальні вугілля“. Особи, що мають бажання і можливість у найкоротшому часі (не більше, як 2 місяці) скласти той чи інший підручник (обсягом не більше 60 друк. стор.) мусять якнайскорше згодитися до секретаріату СУТЕ: (Мюнхен, Анінгерштр. 25-П, і надіслати вночічас програму для написання і умови виконання цієї праці.

Союз Українських Інженерів і Техніків на Еміграції.

До всіх українських студентських товариств та об'єднань Всестудентська Координаційна Комісія згідно з своїм комунікатом з дня 20. 3. 47. скликає Загальний Студентський З'їзд представників усіх українських студентських еміграційних товариств та об'єднань, що відбувається в Мюнхені 29-30. 9. 47.

Напередодні Загального З'їзду відбудуть обидва центральні об'єднання (ЦЕСУС і ЦесУС) свої окремі наради, про що повідомлять своїх членів спеціальними листами.

Інсбрук-Мюнхен, дня 27. травня 1947. За Всестудентську Координаційну Комісію:

Кл. Відинський голова ЦесУС-а Д-р П. Мельник голова ЦЕСУС-а.

МУР

Об'єднання українських письменників

повідомляє:

ВЖЕ ВИЙШОВ З ДРУКУ У В-ВІ

«Прометей»

літературно-мистецький

АЛЬМАНАХ

Альманах редактує колеґія: Євген Маланюк, Юрій Шерех, Улас Самчук, Микола Шлимкевич, Михайло Орест, Віктор Домонтович, Борис Подоляк (головний редактор).

Альманах виходить книгою з чотирнадцять аркушів. Зміст першого числа: Юрій Косач — „Еней та життя інших“ — повість; Віктор Домонтович — „Розмови Екегартів з Карлом Гоппі“ — оповідання; Роксана Вишневецька — „З денника“ — оповідання; Ігор Костецький — „Ціна людської назви“ — новеля; Іван Керницький — „Мертві оживають“ — новеля; Євген Маланюк — „По кожній страті“; Юрій Клен — „Попіл імперії“ — уривок з поеми; Вадим Лесич — „Мюнстер“; Михайло Орест — „Повстання мертвих“; Василь Барка — „Микола II“ — з поеми „Царборель“; Леонід Лиман — „Мгарський манастир“; „Лягло життя“, Критика; Улас Самчук „З книги буття“; Борис Подоляк — „Поет юности і сили“; Юрій Шерех — „Колір нестримних палахкотів“. Огляди та рецензії.

Альманах виходить обмеженим накладом. Радимо негайно замовити! Замовлення шліть на адресу: „Прометей“ Neu-Ulm Ludwigstr. 10 — піна — 12 НМ. Висилається за післяплатою.

Альманах міститиме найкращі твори сучасної української літератури.

Альманах ознайомлюватиме з кращими зразками світової літератури.

Альманах друкуватиме романи, повісті, поезію, драму, критику, огляди різних галузей мистецтва з цілого світу.

В найближчих числах Альманаху буде вміщено: „Сонце за заходу“ — роман Уласа Самчука, „Люба“ — роман Івана Багряного, „Мана“ — повість Докі Гуменної.

До участі в Альманасі запрошено всіх найвидатніших письменників, поетів, критиків та мистецтвознавців, як старшої, так і молодшої генерації.

Український Університет в Авґсбурзі

оголошує прийом студентів

на I-ий семестр природничого факультету (хемічний і біологічний відділ).

Університет має обладнану хемічну лабораторію і біологічний кабінет, які забезпечують практичні лабораторні роботи студентів.

До Університету приймаються особи з закінченою середньою освітою.

Заяви з життєписом подаються на ім'я Ректора Університету. Документи про освіту розглядаються при особистій явці.

Український Університет Авґсбург, Сомме-Казерне.

НАРОДНЄ МИСТЕЦТВО „VOLKSKUNST“

Handstickerei-Betriebe, G. m. b. H. München 15, Hermann Lingg-str. 9/11.

Купує готові вишивані речі. Приймає зголошення на виконання вишивок з фірмового матеріалу (полотно і нитки) за поданими зразками.

З місцевостей віддалених від Мюнхена побажано колективні заяви: організація, установка, або одна особа повідомляти про кількість жінок в їх таборі, або місті, бажаних прийняти працю.

По одержанню зголошення, представник „Народнього Мистецтва“ на місці обговорить умови співпраці, а саме: сторони узгодять ціни і термін виконання, доручить матеріал і підпишуть відповідну умову.

„Народнє Мистецтво“ також купує мистецькі народні вишивки всіх нших національностей.

Години прийнят: 10—12 і 15—17. Пошукуємо Пані володіючу англійською та німецькою мовами.

„Народнє Мистецтво“. С. з о. в. Мюнхен.

РОЗШУКИ

— Мельника Петра з Холоїва, пов. Радехів—сестра Марія Хоїна. Гангофер-Зідлонг Ref 12 50 Регенсбург.

— Свого брата Степана Трапа і сестру Анну Гудиму з Тернопільщини—Уляна Трач писати Ueogogg, 39 rue de la Robuette, Paris 11 eme France.

— Брата Загана Михайла—Ярослав Заган. Нойштанд, Крайс Марбург Лян, Штрудорельд 7.

— Матір Даник Наталію, сестру Ситник Марію, небогу Ситник Олену і пнаґра Ситника Івана — Плюйко Олена, Міттенвальд, Єгерказерне Бл. 10/2.

— Свою рідню і знайомих односельчан пошукує Йосипчук Василіна, уродж. Мочерняк із с. Микулчин повіт Надвірна. Писати: (13a) Aschaffenburg DP Camp bei Brele, Bl. 1/220.

— Рідню й знайомих з Делятина пов. Надвірна—Йосипчук Юрій: 13a Aschaffenburg, DP. Camp bei Brüle, Bl. 1/220.

— Адв. Пелех Юліан зв'яжеться з сестрою в Канаді через Мигаль Гр., Огу бай Ляндсгут, Нідербаєрн. 2

— Сестру Обрізко Настю, народж. 1918 р. із с. Мишин Коломия, працювала в Мульде Заксен до 1945 р. Хто знав би що про неї, прошу повідомити мене, UHPPA Team 1001. Мангайм. 2

— Дружину Софію, яка останньо перебувала в Golk b/Meissen. Хто б знав про неї що, прошу писати на „Українські Вісті“, Сторчак Андрий. 2

— Свого сина Облещука Михайла, народж. 7. 6. 1928 р. та Маркову Петра народж. 12. 2. 1925. з с. Вістра, пов. Бучач. Хто знав би щось про них, прошу писати на адресу: Облещук Лука, Aschaffenburg a/M. Pionir-Kaserne. Bl. 3/308. 2

НАКЛАДОМ

Видавництва „КАЛИНА“

появилися:

Шкільна мапа України 60 x 40 см. 1:3.300.000.

„Олеся“ Б. Грінченка з ілюстраціями. Замовляти: Verlag „Kalyna“, (14a) Ludwigstr. 26, Seestr. 26.

ШУКАЮ й плачу висої ціни за книжки

з таких ділянок:

- 1. Динамомашини постійного струму, 2. Динамомашини перемінного струму, 3. Трансформатори, 4. Теорія перемінних струмів. Мовами: українською, польською, російською, німецькою. Листи з умовами продажу прошу слати до В-ва „Українські Вісті“ під „Інженер“.

— Батька Василя Костенка, маму Євдокію, сестру Тамару, останньо перебували в Кіль—Володимир Костенко, Український табір, Байройт.

— Бориса Тараненка, Юрка Романовича Кошеленка, Івана Андрійовича Туза, Леоніда Марковича Лагозу, Яроша Яковлевича Прантенка—Марко Семонович і Варвара Климівна Адгорські. Stuttgart-Zuffenhause, Grenadierkaserne Bl. 3. zlm. 19. 2

— Бонк Олену й Гоголя Дмитра —Бонк Василь. Stuttgart-Zuffenhause Grenadierkaserne Bl. I—72. 2

— Кріль Михайло просить друга Петра Радовця, Франція, відукнутись на адресу: (13a) Regensburg (Deutschland), Langhafersiedlung. Bl. 8—189.

— Свого сина Євгена Бушліна. Надію Пустинікову (Ростовська обл.)—Осип Бушлін (13 6) Obertürken, Kr. Pfarrkirchen.

— Двох синів: Карпів Олексу і Дмитра з с. Клубівці, пов. Товмач—батько Карпів Йосип. Mittenwald, Jägerkaserne, Bl. 3—30. 2

— Братів: Галабута Грицька, що працював у бавера коло Ноймарку, та Галабута Федька, що працював у Кракові на окопах і стрілецького брата Галабута Олексу, що перебував у Німеччині в 1944 р. (Львєві Обшин)—Галабут Льюко. ДП Камп 1041, Райтерсаїх, пост Ропшталь бай Нюрберґ. 2

— Соломенюка Йосифа і знайомих із села Нова Вижва, Ковельського пов.—Пехош Анна, Augsburg Somme Kaserne, Bl. II—30. 2

— Валюка Івана—сестра Балюк Варвара. Український табір, Стефанскірхен бай Розенгайм.

— Розшукую сина Олександра Буряка, який в часі війни працював у Франкфурті над Одрою. Хто знає що про його долю, відукнутись на редакцію „ВВ“ для Буряка.

— Петришина Сяха шукає Олена Свиданська. Neu-Ulm, Reinhardt Kaserne Bl. E— 53. 4

ДО НАШИХ ЗАМОВЦІВ

Подаємо таксу оплати за надрукування оголошень в нашому часописі: 1 стор. — 600 НМ, 1/2 стор. — 350 НМ, 1/4 стор. — 200 НМ, 1/8 стор. — 100 НМ, 1/16 стор. — 50 НМ, 1/32 стор. — 25 НМ. В тексті — 100% надвишки.

РОЗШУКИ — 50 пфеніг. за кожне окреме слово.

Належну суму слід надслати разом з текстом оголошення.

Без попередньої оплати — оголошення друкувати не будемо.

Адміністрація.

Часопис „УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ“ виходить ТРИЧІ НА ТИЖДЕНЬ: у середу, п'ятницю і неділю.

Приймається передплата:

На 1 місяць — 6 НМ

„ 3 „ — 18 НМ

Ціна окремого числа 50 ПФ.

Організуйте групову передплату та згодуйтеся для кольпору. — Кольпуртерам знизка 20%. — У справах передплати одержування часопису, зміни адреси тощо — звертатися вистовно і особисто до Адміністр.

Administration „Ukrainiski Wisti“ Neu-Ulm, Ludwigstr. 10.

Видавнича Спілка

„УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ“

РЕДАГУЄ КОЛЕґІЯ.

Головний редактор Ів. БАГРЯНИЙ.

Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи, а з приводу невеличких дописів листується лише в особливих випадках. — Дописи і листи в справах редакційних адресувати на окремих редакторам, а Редакції:

Redaktion „Ukrainiski Wisti“

Neu-Ulm, Ludwigstraße 10.

Редактори приймають особисто в українському таборі Н. Ульму — Блюк „А“, віл 8—12 гол. щоденно, крім суботи.

Authorized by Information Control Division

Druck: — Ukrainische Zeitung Neu-Ulm — Ludwigstraße 10.